

ความเห็นส่วนตัว
ของ นายวิรุฬห์ แสงเทียน ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๗/๒๕๖๖

เรื่องพิจารณาที่ ๑๑/๒๕๖๖

วันที่ ๑๘ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๖

ระหว่าง { ประธานสภาผู้แทนราษฎร

ผู้ร้อง

ผู้ถูกร้อง

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาคำร้อง คำร้องเพิ่มเติม ความเห็นและข้อมูลของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และเอกสารประกอบแล้ว เห็นว่า คดีเป็นปัญหาข้อกฎหมายและมีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะพิจารณา วินิจฉัยได้ จึงยุติการไต่สวนตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๕๘ วรรคหนึ่ง

ประเด็นวินิจฉัย

พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้ บุคคลสูญหาย พ.ศ. ๒๕๖๕ พ.ศ. ๒๕๖๖ เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง หรือไม่

ความเห็น

พิจารณาแล้ว รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง เป็นบทบัญญัติในหมวด ๘ คณะรัฐมนตรี บัญญัติว่า “ในกรณีเพื่อประโยชน์ในอันที่จะรักษาความปลอดภัยของประเทศ ความปลอดภัยสาธารณะ ความมั่นคงในทางเศรษฐกิจของประเทศ หรือป้องปัดภัยพิบัติสาธารณะ พระมหากษัตริย์จะทรงตรา พระราชกำหนดให้ใช้บังคับดังเช่นพระราชบัญญัติก็ได้”

เห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติให้ฝ่ายบริหารหรือคณะรัฐมนตรีมีอำนาจ ถวายคำแนะนำต่อพระมหากษัตริย์ทรงตราพระราชกำหนดเพื่อให้ใช้บังคับดังเช่นพระราชบัญญัติ เพื่อแก้ไขปัญหาวิกฤตการณ์ที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อประเทศชาติและประชาชนได้ภายในเวลาที่

รัฐธรรมนูญกำหนด ในกรณีเพื่อประโยชน์ในอันที่จะรักษาความปลอดภัยของประเทศ ความปลอดภัย สาธารณะ ความมั่นคงในทางเศรษฐกิจของประเทศ หรือป้องกันภัยพิบัติสาธารณะ เมื่อประกาศใช้ บังคับแล้วให้เสนอต่อรัฐสภาเพื่อพิจารณาอนุมัติหรือไม่อนุมัติอีกครั้งหนึ่งตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๒ วรรคสาม แต่การใช้อำนาจของฝ่ายบริหารหรือคณะรัฐมนตรีในการตราพระราชกำหนดต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไข ดังกล่าวและต้องดำเนินการอย่างเข้มงวด เนื่องจากเป็นการใช้อำนาจนิติบัญญัติแทนรัฐสภาซึ่งมีอำนาจแต่เพียง พิจารณาอนุมัติหรือไม่อนุมัติพระราชกำหนดเท่านั้น ส่วนพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติ ป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้บุคคลสูญหาย พ.ศ. ๒๕๖๕ พ.ศ. ๒๕๖๖ ตราขึ้นเพื่อ ขยายกำหนดเวลาการมีผลใช้บังคับของพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำ ให้บุคคลสูญหาย พ.ศ. ๒๕๖๕ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ และมาตรา ๒๕ จากเดิมที่ให้ ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป คือ วันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ แก้ไขเป็นให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๖ เป็นต้นไป โดยพระราชบัญญัติ ป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้บุคคลสูญหาย พ.ศ. ๒๕๖๕ มาตรา ๒๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในการควบคุมตัว เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับผิดชอบต้องบันทึกภาพและเสียงอย่างต่อเนื่องในขณะที่จับ และควบคุมจนกระทั่งส่งตัวให้พนักงานสอบสวนหรือปล่อยตัวบุคคลดังกล่าวไป เว้นแต่มีเหตุสุดวิสัย ที่ไม่สามารถกระทำได้ ก็ให้บันทึกเหตุนั้นเป็นหลักฐานไว้ในบันทึกการควบคุมตัว” และวรรคสอง บัญญัติว่า “การควบคุมตัวตามวรรคหนึ่ง ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับผิดชอบแจ้งพนักงานอัยการและนายอำเภอ ในท้องที่ที่มีการควบคุมตัวโดยทันที สำหรับในกรุงเทพมหานครให้แจ้งพนักงานอัยการและผู้อำนวยการ สำนักงานสอบสวนและนิติการ กรมการปกครอง หากผู้รับแจ้งเห็นว่ามีเหตุอันควรสงสัยว่าจะมีการทรมาน การกระทำที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์หรือการกระทำให้บุคคลสูญหาย ให้ผู้รับแจ้งดำเนินการตามมาตรา ๒๖ ต่อไป” มาตรา ๒๓ บัญญัติว่า “ในการควบคุมตัว เจ้าหน้าที่ของรัฐ ผู้รับผิดชอบต้องบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับผู้ถูกควบคุมตัวโดยอย่างน้อยต้องมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้ (๑) ข้อมูลอัตลักษณ์เกี่ยวกับผู้ถูกควบคุมตัว เช่น ชื่อ นามสกุล หรือตำหนิรูปพรรณ (๒) วัน เวลา และสถานที่ของการถูกควบคุมตัว และข้อมูลเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ทำการควบคุมตัว ในกรณีที่มีการ ย้ายสถานที่ดังกล่าวจะต้องระบุถึงสถานที่ปลายทางที่รับตัวผู้ถูกควบคุมตัว รวมทั้งเจ้าหน้าที่ของรัฐ ผู้รับผิดชอบการย้ายนั้น (๓) คำสั่งที่ให้มีการควบคุมตัว และเหตุแห่งการออกคำสั่งนั้น (๔) เจ้าหน้าที่ของรัฐ ผู้ออกคำสั่งให้ควบคุมตัว (๕) วัน เวลา และสถานที่ของการปล่อยตัวผู้ถูกควบคุมตัว และผู้มารับตัว ผู้ถูกควบคุมตัว (๖) ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพร่างกายและจิตใจของผู้ถูกควบคุมตัว ก่อนถูกควบคุมตัว และ ก่อนการปล่อยตัว ในกรณีที่ผู้ถูกควบคุมตัวถึงแก่ความตายระหว่างการควบคุมตัว จะต้องระบุถึงสาเหตุ

แห่งการตายและสถานที่เก็บศพ (๗) ข้อมูลอื่น ๆ ที่คณะกรรมการกำหนดเพื่อป้องกันการทรمان การกระทำที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือการกระทำที่บุคคลสูญหาย” มาตรา ๒๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “เพื่อประโยชน์ของผู้ถูกควบคุมตัว ผู้มีส่วนได้เสียโดยชอบด้วยกฎหมาย ในการเข้าถึงข้อมูลของผู้ถูกควบคุมตัว เช่น ญาติ ผู้แทนหรือทนายความ หรือคณะกรรมการ คณะอนุกรรมการ หรือเจ้าหน้าที่ซึ่งได้รับมอบหมายจากคณะกรรมการ มีสิทธิร้องขอต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐ ผู้รับผิดชอบให้เปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้ถูกควบคุมตัวตามมาตรา ๒๓” วรรคสอง บัญญัติว่า “หากเจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิเสธที่จะเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้ถูกควบคุมตัว ผู้ร้องขอมีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลที่ตนเองมีภูมิลำเนา ศาลอาญาหรือศาลจังหวัดแห่งท้องที่ที่เชื่อว่ามี การกระทำที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยี ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือพบเห็นผู้ถูกกระทำให้สูญหายครั้งสุดท้าย แล้วแต่กรณี เพื่อให้ศาล สั่งเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวได้” และวรรคสาม บัญญัติว่า “ศาลมีอำนาจสั่งให้เจ้าหน้าที่ของรัฐตามวรรคหนึ่ง เปิดเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้ถูกควบคุมตัวตามมาตรา ๒๓ ให้แก่ผู้ร้องขอได้ ในกรณีที่ศาลมีคำสั่งไม่เปิดเผยข้อมูล ผู้ร้องขออาจอุทธรณ์ไปยังศาลอุทธรณ์ คำสั่งศาลอุทธรณ์ให้เป็นที่สุด” และมาตรา ๒๕ บัญญัติว่า “เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับผิดชอบหรือศาลอาจไม่เปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้ถูกควบคุมตัวตามมาตรา ๒๓ หากผู้นั้น อยู่ภายใต้การคุ้มครองของกฎหมายโดยเป็นผู้อยู่ในอำนาจศาล และการเปิดเผยดังกล่าวอาจละเมิด ต่อความเป็นส่วนตัวหรือก่อให้เกิดผลร้ายต่อบุคคล หรือเป็นอุปสรรคต่อการสืบสวนสอบสวนคดีอาญา” ซึ่ง มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ และมาตรา ๒๕ ของพระราชบัญญัติดังกล่าวสรุปได้ความเป็น การกำหนดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับผิดชอบการควบคุมตัวต้องบันทึกภาพและเสียงอย่างต่อเนื่อง ในขณะที่จับและควบคุมตัวจนกระทั่งส่งตัวให้พนักงานสอบสวนหรือปล่อยตัวบุคคลดังกล่าวไป ต้องบันทึก ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ถูกควบคุมตัวและแจ้งให้พนักงานอัยการและพนักงานฝ่ายปกครองในท้องที่ทราบโดยทันที รวมถึงต้องมีการเปิดเผยข้อมูลของผู้ถูกควบคุมตัว

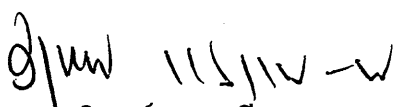
ฝ่ายบริหารอ้างเหตุผลในการตราพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรمانและการกระทำที่บุคคลสูญหาย พ.ศ. ๒๕๖๕ พ.ศ. ๒๕๖๖ ใจความว่า หากมีการ ใช้บังคับพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรمانและการกระทำที่บุคคลสูญหาย พ.ศ. ๒๕๖๕ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ และมาตรา ๒๕ ในขณะที่หน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่ปฏิบัติการ ตามกฎหมายดังกล่าวยังไม่มีความพร้อมด้านงบประมาณ การจัดหาเครื่องมือและอุปกรณ์ และขั้นตอนการ ปฏิบัติงานในการบังคับใช้พระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว ทั้งจะทำให้การเฝ้าระวังและการเก็บรวบรวมและบันทึก พยานหลักฐานในระหว่างการควบคุมตัวของเจ้าหน้าที่ที่มีความไม่สมบูรณ์ อาจทำให้เกิดข้อโต้แย้งในการ ดำเนินคดีต่อผู้กระทำความผิด ส่งผลให้การจับและการควบคุมตัวมิชอบ การบังคับใช้กฎหมายขาด

ประสิทธิภาพ และไม่บรรลุลวัตถุประสงค์ในการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิด ซึ่งจะเป็นผลร้ายแรงต่อสังคมและความปลอดภัยสาธารณะ จึงจำเป็นต้องขยายกำหนดเวลาการมีผลใช้บังคับพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นุ้บุคคลสูญหาย พ.ศ. ๒๕๖๕ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ และมาตรา ๒๕ ออกไปก่อน เพื่อประโยชน์ในอันที่จะรักษาความปลอดภัยของประเทศและความปลอดภัยสาธารณะนั้น เห็นว่า การที่เจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือหน่วยงานอื่นที่มีหน้าที่รับผิดชอบการควบคุมตัวมิได้ปฏิบัติให้ครบถ้วนตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นุ้บุคคลสูญหาย พ.ศ. ๒๕๖๕ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ และมาตรา ๒๕ หาได้เป็นผลทำให้การจับและการควบคุมตัวเป็นการไม่ชอบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาไปด้วย ประกอบกับเมื่อพิจารณาพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นุ้บุคคลสูญหาย พ.ศ. ๒๕๖๕ มาตรา ๒ ที่บัญญัติระยะเวลาการมีผลใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๖๕ เป็นต้นไป ซึ่งครบกำหนด คือวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ หน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องในการบังคับใช้กฎหมายหรืออยู่ในบังคับของกฎหมายดังกล่าว มีหน้าที่ในการจัดเตรียมความพร้อมทั้งในด้านบุคลากรและงบประมาณในการจัดหาเครื่องมือและอุปกรณ์ ซึ่งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๓ บัญญัติให้เป็นหน้าที่ของรัฐในการดูแลให้มีการปฏิบัติตามและบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด เมื่อข้อเท็จจริงที่ได้จากการไต่สวนได้ความว่า เมื่อวันที่ ๙ มกราคม ๒๕๖๖ สำนักงานตำรวจแห่งชาติเพ็งมีหนังสือขอรับการสนับสนุนงบประมาณเพื่อจัดหากล้องบันทึกภาพและเสียง ต่อมาวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๖๖ สำนักงานประมามีหนังสือแจ้งว่า นายกรัฐมนตรีเห็นชอบ วันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ สำนักงานตำรวจแห่งชาติจึงมีหนังสือเพื่อขอเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาอนุมัติ ครั้นวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ คณะรัฐมนตรีอนุมัติงบประมาณตามที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติเสนอ ซึ่งเป็นวันก่อนวันที่พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นุ้บุคคลสูญหาย พ.ศ. ๒๕๖๕ มีผลใช้บังคับเพียง ๑ วัน ย่อมเป็นที่เห็นประจักษ์ได้ว่าไม่อาจจัดหากล้องบันทึกภาพและเสียงมาใช้ตามพระราชบัญญัตินี้ได้อย่างแน่แท้ อีกทั้งตามความในมาตรา ๒๒ วรรคหนึ่ง ตอนท้ายบัญญัติว่า “... เว้นแต่มีเหตุสุดวิสัยที่ไม่สามารถกระทำได้ ก็ให้บันทึกเหตุนั้นเป็นหลักฐานไว้ในบันทึกการควบคุมตัว” ทำให้ถ้ามีเหตุสุดวิสัยเกิดขึ้นที่ไม่อาจบันทึกภาพและเสียงได้ เจ้าหน้าที่ของรัฐสามารถบันทึกเหตุนั้นตามความในมาตรานี้ได้ อย่างไรก็ตาม ได้ความจากทางไต่สวนว่า สำนักงานตำรวจแห่งชาติ มีคำสั่งที่ ๑๗๘/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๖๔ สั่งการให้คดีที่มีหมายจับหรือคดีมีคำสั่งศาล เจ้าหน้าที่ตำรวจจะต้องทำการบันทึกภาพและเสียงในชั้นตรวจค้นจับกุม ส่วนในชั้นสอบสวนก็ต้องมีการบันทึกภาพและเสียงในคดีที่มีอัตราโทษสูง นอกจากนั้นในส่วนการตั้งจุดตรวจต่าง ๆ

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ได้มีหนังสือสั่งการให้การตั้งจุดตรวจที่ได้ขออนุมัติจากผู้บังคับบัญชาต้องมีกล้องติดตัวที่ต้องเห็นการทำงาน เช่นนี้ข้ออ้างของสำนักงานตำรวจแห่งชาติที่ว่าต้องใช้งบประมาณและระยะเวลาในการจัดหาอุปกรณ์ ยังไม่มีเหตุผลเพียงพอที่จำเป็นต้องตราพระราชกำหนดเพื่อขยายระยะเวลาในการใช้บังคับกฎหมายที่คุ้มครองสิทธิของประชาชน ส่วนการต้องบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับผู้ถูกควบคุมตัว ให้แจ้งพนักงานอัยการและพนักงานฝ่ายปกครองในท้องที่ทราบโดยทันที รวมถึงต้องเปิดเผยข้อมูลของผู้ถูกควบคุมตัว ก็เป็นเรื่องที่สามารถกระทำได้โดยง่ายตั้งแต่ก่อนวันที่พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้บุคคลสูญหาย พ.ศ. ๒๕๖๕ มีผลใช้บังคับ หาได้ยุ่งยาก หรือเป็นเรื่องที่มีความละเอียดและซับซ้อนในการกำหนดระเบียบและแนวทางในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องไม่ อย่างไรก็ดี การที่ฝ่ายบริหารอ้างว่า การใช้บังคับพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้บุคคลสูญหาย พ.ศ. ๒๕๖๕ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ และมาตรา ๒๕ ในขณะที่หน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐยังไม่มีความพร้อมมีแนวโน้มอาจเกิดผลร้ายแรงต่อสังคมและความปลอดภัยสาธารณะนั้น ก็เป็นเพียงการคาดคะเนของฝ่ายบริหารโดยไม่ปรากฏข้อเท็จจริงใดที่ชี้ให้เห็นว่าเป็นกรณีที่เกิดภาวะวิกฤต หรือมีภัยอันตรายซึ่งกระทบต่อความปลอดภัยของประเทศ หรือความปลอดภัยสาธารณะปรากฏให้เห็น นอกจากนี้ แม้จะเป็นการขยายกำหนดเวลาใช้บังคับพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้บุคคลสูญหาย พ.ศ. ๒๕๖๕ ก็เป็นเพียงเฉพาะมาตรา ๒๒ มาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ และมาตรา ๒๕ เท่านั้น โดยยังคงมีมาตรการในการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนอื่น ๆ ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้บุคคลสูญหาย พ.ศ. ๒๕๖๕ ทั้งในส่วนของการกำหนดฐานความผิดและบทกำหนดโทษผู้กระทำความผิดฐานกระทำทรมานตามมาตรา ๓๕ ความผิดฐานกระทำการที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ตามมาตรา ๓๖ ความผิดฐานกระทำให้บุคคลสูญหายตามมาตรา ๓๗ ความผิดฐานสมคบเพื่อกระทำความผิดตามมาตรา ๓๘ และความผิดฐานสนับสนุนในการกระทำความผิดตามมาตรา ๔๐ เป็นต้น รวมถึงมาตรการเยียวยาผู้เสียหายจากการกระทำทรมานและการกระทำให้บุคคลสูญหายตามมาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๓ ตลอดจนมาตรการอื่นที่เกี่ยวข้องที่มีผลใช้บังคับโดยสมบูรณ์แล้ว แต่มาตราเหล่านี้เป็นเพียงมาตรการปลายเหตุ เพราะหากไร้ซึ่งกลไกและมาตรการป้องกันทรมานและการกระทำให้บุคคลสูญหายตามมาตรา ๒๒ มาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ และมาตรา ๒๕ แล้ว ย่อมส่งผลให้การทรมานและการกระทำให้บุคคลสูญหายซึ่งกระทำโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐยังคงเกิดขึ้นและมีอยู่ รวมถึงการสืบเสาะหาหลักฐานที่จะเอาผิดผู้กระทำความผิดดังกล่าวก็อาจเป็นไปได้ด้วยความยากจนไม่สามารถหาตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษได้ การขยายกำหนดเวลาการมีผลใช้บังคับของบทบัญญัติ

มาตราดังกล่าวซึ่งเป็นมาตรการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลผู้ถูกควบคุมตัวจากการถูกซ้อมทรมาน และการกระทำให้บุคคลสูญหายไม่ว่าบุคคลนั้นจะอยู่ในสถานะใด ย่อมส่งผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพ ความปลอดภัยในชีวิตและร่างกายของประชาชน และความสงบเรียบร้อยของประเทศและสังคมโดยรวม อันเป็นความปลอดภัยสาธารณะ อันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างร้ายแรง ทั้งที่รัฐมีหน้าที่ต้องดูแล ให้มีการปฏิบัติตามและบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัดตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๓ การตราพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้บุคคลสูญหาย พ.ศ. ๒๕๖๕ พ.ศ. ๒๕๖๖ จึงเป็นไปเพื่อประโยชน์ของเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือหน่วยงานของรัฐเพียงฝ่ายเดียวเท่านั้น กรณีหาได้เป็นไปเพื่อประโยชน์ต่อประชาชนโดยทั่วไปหรือเพื่อประโยชน์สาธารณะ ดังนั้น พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้บุคคลสูญหาย พ.ศ. ๒๕๖๕ พ.ศ. ๒๕๖๖ จึงไม่เป็นไปเพื่อประโยชน์ในอันที่จะรักษาความปลอดภัยของประเทศและความปลอดภัยสาธารณะตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยว่า พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้บุคคลสูญหาย พ.ศ. ๒๕๖๕ พ.ศ. ๒๕๖๖ ไม่เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง

(นายวิรุทธิ์ แสงเทียน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ